

Čís. 9959.

Byla-li pohledávka veřejného orgánu (§ 172, poslední odstavec, ex. ř.) již přede dnem poznámky o uděleném příklepu knihovně zajištěna, jest veřejný orgán předvolati k rozvrhovému roku, třebas nepodal přihlášku ve smyslu posledního odstavce § 172 ex. ř.

V rozvrhovém řízení nelze přisouditi náklady opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, R I 371/30).

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost, prodanou dne 20. listopadu 1929 v exekuční dražbě, nepřikázal soud své stolice usnesením ze dne 21. února 1930 úřadovně Všeobecného pensijního ústavu dlužné pojistné, v podstatě z toho důvodu, že úřadovna nepřihlásila pohledávku k dražebnímu řízení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a rozvrhové usnesení prvního soudu a uložil prvnímu soudu, by ustanovil nový rozvrhový rok, obeslal k němu též stěžovatelku (úřadovnu Všeobecného pensijního ústavu) a vydal podle výsledků jednání (§ 214 ex. ř.) nové rozvrhové usnesení; návrh na přisouzení útrat dovolacího rekursu zamítl.

Důvody:

Podle spisů jest nepochybné, že stěžovatelka nebyla předvolána k rozvrhovému roku, konanému dne 8. února 1930, ačkoliv bylo pro její vykonatelné pohledávky 2.050 Kč a 1.272 Kč s přísl. již podle usnesení ze dne 18. listopadu 1929 vloženo zástavní právo na polovici vydražené nemovitosti. Exekuční soud pochybil, nedoplňiv před rozvrhovým rokem podle § 214 první odstavec ex. ř. knihovní výpis až do dne poznámky o udělení příklepu, neboť knihovní výpis byl doplněn teprve dne 19. února 1930, tedy až po rozvrhovém roku. Dále porušil předpis § 209 druhý odstavec ex. ř., podle něhož jest k rozvrhovému roku předvolati zejména všechny osoby, pro které vážnou věcná práva na nemovitosti dražbou prodané. Tímto pochybením soudu se stalo, že stěžovatelka nebyla účastna při rozvrhovém roku jednání o nárocích přihlášených k rozvrhové podstatě a o pořadí, v němž mají býti uspokojeny, (§ 212 ex. ř.), a byla jí tedy nezákonným postupem exekučního soudu odňata možnost před soudem jednati. Provedené rozvrhové řízení a na jeho podkladě vydaná usnesení obou nižších soudů jsou proto zmatečná (srovnej rozhodnutí čís. 7329 sb. n. s.) a bylo již z toho důvodu dovolacímu rekursu vyhověti a usnésti se, jak se stalo. Poukaz rekursního soudu na rozhodnutí čís. 4878 sb. n. s. není případný. V tomto rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí čís. 5208 sb. n. s., bylo sice vysloveno, že veřejné orgány jsou pod následky posledního odstavce § 172 ex. ř. povinny přihlásiti své pohledávky ve lhůtě tam uvedené, i když jejich vyrozumění v § 172 ex. ř. předepsané bylo soudem opomenuto. Ale tato

rozhodnutí mají na zřeteli případy, kde pohledávky z veřejných dávek nebyly v knihách vůbec zapsány, kdežto v souzeném případě šlo o pohledávku, pro kterou bylo již v době přede dnem poznámky o uděleném příklepu knihovně vloženo zástavní právo, takže bylo podle § 209 druhý odstavec ex. ř. povinností exekučního soudu, by stěžovatelku předvolal k rozvrhovému roku jako zástavní věřitelku, nikoli jen jako veřejný orgán v § 172 čís. 1 ex. ř. naznačený. Jaké pořadí přísluší pohledávkám stěžovatelky, o tom bude lze rozhodnouti teprve podle výsledků nového jednání podle § 214 ex. ř.

Útraty dovolacího rekursu nebyly přisouzeny, ježto pravoplatným příklepem byla exekuce skončena a v rozvrhovém řízení nelze náklady opravných prostředků přisuzovati (Rozhodnutí čís. 3386, 3702, 4966, 5367 sb. n. s.).

Čís. 9960.

Nuzný manžel nemá proti manželce nárok na výživné.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Rv I 640/29).

Žalobu, již se domáhal manžel na manželce placení výživného procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Podle zákona nepřísluší žalobci proti jeho manželce nárok na výživu. Podle § 44 obč. zák. jsou sice manželé povinni navzájem si pomáhati, avšak povinnosti ty jsou určeny v §§ 89—92 obč. zák. Podle § 91 obč. zák. má manžel povinnost starati se o slušnou výživu manželky, naproti tomu podle § 92 obč. zák. manželka povinnosti takové nemá. Na to bylo již poukázáno výslovně při vyjednáváním o vydání obecného obč. zákoníka. Podle těchto ustanovení nemá žalobce nárok na výživné. Že tu je smluvní nárok, žalobce ani netvrdí. Žalobce nemůže se odvolávati ani na ustanovení § 796 obč. zák., ježto ustanovení to se vztahuje na dědictví a žalovaná jest dosud na živu. Ani ustanovení § 1264 obč. zák. nelze použítí, poněvadž tu nejde o rozvod. Avšak nelze ani z tohoto ustanovení dovozovati, že žalobce má nárok na přiměřenou výživu, ježto i v tomto ustanovení se uvádí, že nevinná strana má podle okolností nárok na výživu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobní nárok se opírá výslovně o ustanovení §§ 44, 90, 796 a 1264 obč. zák. Právem poukázal první soud k tomu, že z těchto zákonných ustanovení nelze odvoditi nárok potřebného manžela na poskytování výživy manželkou. Povinnosti manželů navzájem (§ 44 obč. zák.) jsou blíže určeny v §§ 89 až 92 obč. zák. Povinnost poskytovat výživu ukládá se v § 90 obč. zák. jen manželu proti manželce, podle § 92 obč. zák. však nikoliv manželce proti manželu. Ustanovení § 796 obč. zák. a § 1264 obč. zák. nelze použítí na tento případ, jak první soud správně uvedl. Proto se v tomto směru poukazuje na jeho vhodné odůvodnění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.